

ת"פ 20297/08/13 - מדינת ישראל נגד פרחאן סוויד, אמג'ד סוויד

בית משפט השלום בעכו

05 דצמבר 2016

ת"פ 20297-08-13 מדינת ישראל נ' סוויד ואח'

לפני כבוד השופטת אביגיל זכריה
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. פרחאן סוויד
2. אמג'ד סוויד

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מורין

הנאשמים: נוכחים

הסניגורים: עו"ד קייס נאסר בשם נאשם 1 מטעם הסניגוריה הציבורית

אין הופעה של עו"ד עלא סלימאן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

מבוא

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של בניה הטעונה היתר ללא היתר ובניגוד לתוכנית ושימוש במקרקעין הטעון היתר, בלא היתר, ובניגוד לתוכנית, עבירות על סעיפים 204 (א)(ב) ו- (ג), 208 (א) (2), (4) ו- (7) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965.

לנאשם 1 מיוחסות שלוש עבירות כנ"ל ולנאשם 2 מיוחסות שתי עבירות, כאמור בכתב האישום.

הנאשמים, שתחילה כפרו במיוחס להם, חזרו בהם מכפירתם והורשעו ביום 1.4.15.

עמוד 1

לאחר שהנאשמים חזרו בהם מכוונתם להעיד עדים שונים לעניין העונש, נשמעו טיעוני ב"כ הצדדים לעונש ביום 19.9.16 ועתה מוטל עליי לגזור את דינם של שני הנאשמים.

עובדות כתב האישום המתוקן

עניינו של כתב אישום זה בעבירות בניה ושימוש במתחם הכולל שני מבני מגורי מבניה קשיחה - האחד דו קומתי, בשטח של כ- 300 מ"ר (מבנה א' המזרחי) והשני חד קומתי בשטח של כ- 156 מ"ר (מבנה ב' המערבי) בתחום שמורת טבע בהר מירון, ללא היתרים כדין, הכל כפי שיפורט להלן:

המקרקעין הידועים כגוש 19509 חלק מחלקה 64, לרבות נ.צ. 235055/763849 (מבנה א' המזרחי) ונ.צ. 235045/763850 (מבנה ב' המערבי) מצויים בשטח שמורת טבע הר מירון.

על המקרקעין חלה תוכנית תמ"א מס' 35 המייעדת את הקרקע למקום שמור משולב, שמורות וגנים לאומיים קיימים ומוצעים. כמו כן, חלה על המקרקעין הללו תוכנית תמ"א מס' 8 לפיה, המקרקעין מהווים שמורת טבע מוכרזת.

בנוסף לזה, על המקרקעין חלה תוכנית ת.מ.מ. 2/9 המייעדת גם היא את המקרקעין לשמורת טבע.

בנוסף לתוכניות המתאר הארציות והמחוזיות האמורות, על המקרקעין חלה תכנית מס' 400 : הר ירון וסביבתו, שפורסמה בי.פ. 1329 עמ' 660 ביום 5/1/1967, על פיה מיועדים המקרקעין לשמורת טבע. לפי סעיף 9 לתוכנית האמורה, כל בניה וכל שימוש במקרקעין אסורים, למעט הקמת מתקנים לנופש ולמחקר מדעי (גיאוגרפי, גיאולוגי והיסטורי) בהסכמת רשות שמורות הטבע והגופים התכנוניים.

המקרקעין הוכרזו כקרקע חקלאית מתוקף סמכותה של הועדה לשמירה על קרקע חקלאית עפ"י סעיף 5 לתוספת לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965 בי.פ. 4031 עמ' 4186 ביום 6/8/92.

עוד צויין כי המקרקעין מצויים בתחום השיפוט של המועצה המקומית בית ג'אן, במרחב התכנון המקומי המחוזי (גלילי) במחוז צפון.

הנאשם 1 היה בכל הזמנים הרלבנטיים לכתב האישום מי שהוחזק כבעלים של המקרקעין.

הנאשם 2 הוא בנו של הנאשם 1.

בילאל פרחאן סוויד הוא בן נוסף של הנאשם 1.

אישום 1 שימוש במבנה א', המזרחי, דו קומתי, לגבי שני הנאשמים:

במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, בשנת 2005, בנו הנאשמים על המקרקעין, מחומרי בניה קשיחה, בלא היתר כדין, בניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין ולייעודם ובניגוד להכרזת המקרקעין כקרקע חקלאית, מבנה א', המזרחי, דו קומתי בן כ- 300 מ"ר, המשמש למגורים.

על פי דין, הבניה במקרקעין טעונה היתר, והשימוש במקרקעין ובבניה צריך להיעשות בהתאם לתוכנית החלה וכפי שנקבע בהיתר הבנייה. למרות האמור, בניית המבנה דלעיל והשימוש בו, כפי שיפורט להלן, נעשו ללא קבלת היתר כדין, בניגוד לתוכנית החלה ובניגוד להכרזת המקרקעין כקרקע חקלאית.

החל משנת 2005 או ממועד הסמוך לכך, עושה הנאשם 2 במקרקעין שימוש חורג לצרכי מגורים, שימוש הטעון היתר וזאת ללא קבלת היתר כדין הן לבניה והן לשימוש.

במעשים המתוארים לעיל עשה, ועודו עושה, הנאשם 2 במקרקעין שימוש למגורים הטעון היתר, במבנה ללא היתר, שאינו תואם את ייעוד הקרקע, בקרקע חקלאית מוכרזת, בניגוד להוראות התוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, ובניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין.

החל משנת 2005 או ממועד הסמוך לכך - הנאשם 1 מכח היותו מי שמוחזק כבעלים של המקרקעין בשעת ביצוע העבירה ומי שמוטלת עליו חובה להשיג היתר כדין לבניה ולשימוש המפורטים דלעיל, אחראי על השימוש החורג לצרכי מגורים שעשה ועודו עושה הנאשם 2 במקרקעין, שימוש הטעון היתר וזאת ללא קבלת היתר כדין הן לבניה והן לשימוש.

נטען כי בגין המעשים המתוארים לעיל ומכח מעמדו האמור, הנאשם 1 נושא באחריות על השימוש למגורים הטעון היתר, שעשה ועודו עושה במקרקעין הנאשם 2, במבנה ללא היתר, שאינו תואם את ייעוד הקרקע, בקרקע חקלאית מוכרזת, בניגוד להוראות התוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, ובניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין.

אישום 2, (בניית המבנה ב', המערבי, חד קומתי - לגבי שני הנאשמים):

במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בין השנים 2009 - 2010 או במהלך התקופה הסמוכה לכך, בנו הנאשמים על המקרקעין מחומרי בניה קשיחה, בלא היתר כדין, בניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין ולייעודם ובניגוד להכרזת המקרקעין כקרקע חקלאית, מבנה ב', המערבי, חד קומתי בן כ- 156 מ"ר, המשמש למגורים.

על פי דין, בנייה במקרקעין טעונה היתר, והשימוש במקרקעין ובבניה צריך להיעשות בהתאם לתוכנית החלה וכפי שנקבע בהיתר הבנייה. למרות האמור, בניית המבנה דלעיל והשימוש שבוצע בו, נעשו ללא קבלת היתר כדין, בניגוד לתוכנית החלה ובניגוד להכרזת המקרקעין כקרקע חקלאית.

אישום 3 (שימוש במבנה ב', המערבי, חד קומתי - לגבי הנאשם 1):

מחודש יולי שנת 2010 או ממועד הסמוך לכך, עושה בנו הנוסף של הנאשם 1, בילאל פרחאן סוויד, במבנה ב' המערבי,

חד קומתי דלעיל, הבנוי מחומרי בניה קשיחה ושטחו כ- 156 מ"ר, שימוש חורג לצרכי מגורים, שימוש הטעון היתר וזאת ללא קבלת היתר כדין הן לבניה והן לשימוש.

במעשים המתוארים לעיל עשה ועוד עושה בילאל פרחאן סויד הנ"ל במקרקעין שימוש למגורים הטעון היתר, במבנה ללא היתר, שאינו תואם את ייעוד הקרקע, בקרקע חקלאית מוכרזת, בניגוד להוראות התוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, ובניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין.

החל מחודש אוקטובר 2010 או ממועד הסמוך לכך הנאשם 1, מכח היותו מי שהוחזק כבעלים של המקרקעין בשעת ביצוע העבירה ומי שמוטלת עליו חובה להשיג היתר כדין לבניה ולשימוש המפורטים דלעיל, אחראי על השימוש החורג לצרכי מגורים שעשה ועודו עושה בנו הנוסף, בילאל פרחאן סויד הנ"ל, במקרקעין, שימוש הטעון היתר ללא קבלת היתר כדין הן לבניה והן לשימוש.

בגין המעשים המתוארים לעיל ומכח מעמדו האמור, הנאשם 1 נושא באחריות על השימוש למגורים הטעון היתר, שעשה ועודו עושה במקרקעין בנו הנוסף האמור, במבנה ללא היתר, שאינו תואם את ייעוד הקרקע בקרקע חקלאית מוכרזת, בניגוד להוראות התוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה ובניגוד לתוכנית החלה על המקרקעין.

כאמור לעיל הנאשמים הודו והורשעו בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן.

טיעוני המאשימה לעונש

בהתחשב בנסיבות העניין לרבות התוכנית החדשה שאמורה לחול על המקרקעין והודאת הנאשמים, הודיעה המאשימה כי לא תעמוד על מאסר בפועל אלא על מאסר מותנה בלבד תוך מתן דגש לענישה הכלכלית.

המאשימה הפנתה לפסיקה של ביהמ"ש העליון והמחוזי שמדגישים את הפן הכלכלי בענישה בכל הנוגע לעבירות תכנון ובניה כענישה המשרתת את התכלית ההרתעתית.

ביחס לנאשם 1 הדגישה המאשימה כי מדובר בשלושה מבנים וביחס לנאשם 2 מדובר בשני מבנים שהיקפם המצטבר הינו משמעותי, ועותרת להטלת קנסות משמעותיים דוגמת אלה שהוטלו בפסיקה שהוצגה על ידה.

לעניין הקשיים הנטענים בכל הקשור לרשויות התכנון והבניה באיזור בית ג'אן - הפנתה המאשימה לבג"ץ 6637/13 סמיר זידאן שם נדונה הסוגיה וציינה כי באותו עניין נדחו הטיעונים בהקשר זה. עוד הודגש כי דווקא התערבות המדינה היא שקידמה את הליכי התכנון באזור המדובר שהינו שמורת טבע על כל המשתמע מכך וכי ההליך התכנוני צריך להישמר וכי בכל מקרה בניה בשמורת הטבע כשברור שהבניה מנוגדת לייעוד הקרקע, עם כל הקושי התכנוני המובן, אינה מצדיקה ביצוע העבירות.

לעמדת המאשימה מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא נע בין 150,000 עד 200,000 ₪ כאשר על הנאשם 1 שהורשע ב- 3 עבירות עתרה היא להטיל קנס בסך 180,000 ₪ ועל הנאשם 2 קנס בסך 165,000 ₪. עוד עתרה להטיל התחייבות כספית מרתיעה בסכומים דומים ומאסר על תנאי מרתיע.

לעניין צווי הריסה - המאשימה עתרה להורות על צווי הריסה ואולם נוכח ההליך התכנוני המתקדם הסכימה כי מראש צווי הריסה ואיסור השימוש יעוכבו בשנה ממועד גזר הדין.

עוד ציינה כי ככל שלא יתקבל היתר בתום אותה שנה הרי שעל הנאשמים להיערך מראש ולהגיש בקשות לפי סעיף 207 להארכות מועד.

לעניין כפל האגרה - המאשימה ערה לכך שהסעד לא התבקש בכתב אישום ועל כן לא עתרה לחייב את הנאשמים ברכיב זה אבל ציינה כי אין ללמוד מכך להסכמה לבניה המתוארת.

טיעוני ההגנה לעונש

בשם הנאשם 1 :

הסניגור המלומד טען שהמתווה התכנוני שאומץ במגזר הערבי והדרוזי הוא תכנון תלת שלבי לפיו נדרש אישור תוכנית אב שקובעת מדיניות כללית איפה ניתן לאשר מגורים ותעסוקה; בשלב שני - מגובשת תוכנית מתאר כולל; בשלב שלישי - תוכנית איחוד וחלוקה ורק אחרי ששלוש התוכניות מאושרות יכול אזרח לפנות לבקש היתר בניה. לטענת ההגנה מדובר בפרק זמן של עשרים שנה.

הסניגור ביקש ליתן משקל מתאים לנסיבות האישיות של הנאשם 1, ששירת בצה"ל, והנו נכה המקבל קצבה מהמל"ל.

לענין הפגיעה באינטרס הציבורי בשים לב לכך שמדובר בשמורת טבע טוען הסניגור כי שינוי ייעוד הקרקע למגורים מדבר בעד עצמו.

הסניגור הפנה לפסיקה במקרים דומים בה הקנסות שהוטלו נעו בין 8,000 ₪ ל - 22,000 ועותר לקבוע קנס ששיעורו לא יעלה על **15,000 ₪**.

טיעוני הסניגור בשם נאשם 2 :

הסניגור ביקש ליתן משקל מתאים לעובדה כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך בזמן שיפוטי יקר וקיבל אחריות למעשיו.

עוד הסביר כי הרקע למעשים כאמור נובע בשל מצוקת דיור קשה לו ולבני משפחתו הרחבה וכי המבנה משמש כבית מגורים ולא בית עסק ועל כן אין בצידו רווח כלכלי. עוד נטען כי הנאשמים פעלו כל הזמן לקבלת היתר בנייה ונקטו בהליכים שונים בעוד שתוכנית מתאר שחלה כבר משנת 1967 לא קודמה ביישוב.

לגבי הנסיבות האישיות של הנאשם נטען כי הנאשם בן 41, אב ל - 2 ילדים, עובד בשיפוצים, משתכר בסכום מתחת לשכר המינימום וכי אשתו עובדת באופן חלקי.

עוד ביקש ליתן משקל לקולא לעובדה כי מדובר בכתב אישום שהוגש מספר שנים לאחר פעולות הבנייה וכן הפנה

לפסיקה אליה הפנה חברו בטיעונו.

בנסיבות העניין עתר הסיניגור להסתפק במאסר על תנאי, קנס בסך 30,000 ₪ וחתימה על כתב התחייבות.

דיון

הנאשמים הורשעו בביצוע עבירות שיש להתייחס אליה בחומרה, הן בשים לב לאופי העבירה והן נוכח היקף הבנייה כאמור בכתב האישום. מדובר בעבודות בנייה בהיקפים ניכרים שבוצעו בשטחים המוגדרים כשמורת טבע ואשר ייעודם הינו חקלאי והכול ללא היתר ובניגוד לשורה ארוכה של תוכניות החלות על המקרקעין. מדובר בפגיעה בערכים המוגנים על פי חוק התכנון והבנייה ובעניין ספציפי זה גם פגיעה בחוקים שעניינם פגיעה בטבע על כל הכרוך בכך בנוסף לפגיעה במעגל הרחב יותר שהוא עקרון שלטון החוק.

אמנם, לאחרונה אושרה תוכנית המשנה את ייעוד המקרקעין באזור נטען למגורים אולם אין בכך כדי לאיין את פעולותיהם הלא חוקיות של הנאשמים במועד ביצוע העבירות על ידם והדברים לכל יתר יכולים להצדיק הקלה מסוימת, מידתית בלבד, בחומרת העונש.

בעניין זה הביע בית המשפט המחוזי בחיפה את דברו באופן חד וברור בעפ"א 41205-06-15 **מדינת ישראל נ' סלאמה** (פסק דין מיום 31.12.15, להלן - פסק דין בעניין סלאמה) שם נפסק מפי כב' השופט נתנאל - שרון כי העונש שנקבע על ידי הערכאה קמא באותו עניין - אשר כלל מאסר מותנה בלבד וקנס בשיעור של 45,000 ₪ בגין בנייה בהיקף של 272 מ"ר חורג לקולא ממתחם העונש ההולם. בית המשפט המחוזי התערב והחמיר את העונש באופן משמעותי באומרו:

"בכל קנה מידה, הקנס שגזר בימ"ש קמא על המשיב, חורג באופן קיצוני לקולה ממתחם הקנס ההולם את העבירות בהן הוא הורשע, על נסיבותיהן, שאת - הן כשלעצמו והן באיזון בינו לבין רכיבי הענישה האחרים והוא מחטיא את מטרות הענישה. המטרה העיקרית של השתת קנס על מי שמבצע עבירות כגון אלה, היא כלכלית והרתעתית, בראש ובראשונה - על ידי מניעת ההנאה הכלכלית הנובעת מביצוען. גם כאשר עסקינן בבית מגורים, ולא בעסק, בנייה ללא היתר מביאה לבונה (ולבני משפחתו הגרים עמו) רווח כלכלי ניכר ומקנה לו יתרונות רבים לעומת מי ששומר חוק ואשר הממתין עד שהתכנית החלה על המקרקעין תאפשר בנייה, מגיש בקשה להיתר, על כל הכרוך בכך וממתין, שוב, עד שיקבל היתר בנייה כדין ובניתיים - מוצא לעצמו פתרונות דיור אחרים, אשר בוודאי עולים כסף רב. על מנת להרתיע מפני בנייה בלתי חוקית ומפני המשכה, תוך הפרת צווים האוסרים על הבנייה, יש להשית על העבריינים קנסות כבדים וכן לאסור עליהם לעשות שימוש בפרי העבירות - בבנייה עצמה".

חשוב לציין כי באותו מקרה נכללה בכתב האישום גם עבירה של אי קיום צו בית משפט, עבירה שבית המשפט המחוזי מצא כי היא מעניקה נופך מיוחד של חומרה למעשים - והיא עבירה שאינה מתקיימת במקרה זה ואולם ניתן להקיש מפסק הדין בעניין סלאמה לעניין עמדתו הכללית של בית המשפט המחוזי ביחס למתחמי הענישה ההולמים במקרים כאלה ודומים להם. על כן אין בידי לקבל את מתחמי הענישה שהוצעו על ידי הסיניגורים, שאינם משקפים את נסיבות התיק, את היקפי הבנייה המשמעותיים ואת הנתון כי מדובר במקרקעין, שגם אם ייעודם ישונה, הרי שעדין במועד ביצוע העבירות היו מוגדרים כשמורת טבע. עוד יצוין כי הסיניגורים תמכו טיעוניהם בפסיקה של ערכאות נמוכות בלבד שממילא

אין בה כדי לחייב בית משפט זה.

הדברים עולים בקנה אחד עם העקרונות שהותוו בעניין זה בפסיקת בית המשפט העליון בשורה ארוכה של החלטות לעניין הצורך בכך שהעונש שנגזר על מי שהורשעו בעבירות נגד חוקי התכנון והבניה ישקף את חומרת המעשים ואת הפגיעה בעקרון שלטון החוק תוך הרתעת עבריינים פוטנציאליים והפיכת העבירה כולה לבלתי כדאית כלכלית (ר' לעניין זה רע"פ 6665/05 ראיף מריסאת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 17.5.06).

בעניינו מדובר בעבירות שמשמעותן בניית מספר בתי מגורים בהיקפים שבין 150 מ"ר ל - 300 מ"ר כל אחד, דהיינו בתי מידות של ממש תוך רמיסה הרגל גסה תרתי משמע של הוראות החוק. טענת הנאשם לעניין הצורך בבנייה לילדיו, והכול על רקע מצבו הכלכלי הנטען, ובשים לב להיקפים המתוארים לכל הפחות מעוררת תמיהה ולא מצאתי ליתן בה אמון או לייחס לה משקל של ממש. ניכר היה כי הדברים נאמרים מן הפה ולחוץ בלבד. אזכיר כי מדובר בבנייה בהיקפים גדולים אשר נמשכה לאורך זמן ומבטאת כשלעצמה בשים לב לאותם היקפים ולמקומות המדוברים התנהגות המשקפת זלזול של ממש בשלטון החוק ובכל הערכים המוגנים במסגרת הוראות אלה.

אמנם הוצגו מסמכים שונים לעניין מצבם הכלכלי של הנאשמים אולם בשים להיקפי הבנייה המתוארים לא רק ביחס לנאשמים שבפניי אלא לחברי משפחה נוספים הרי שלא מצאתי כי במסמכים שהוצגו יש כדי להצדיק הקלה משמעותית, אם בכלל, בשיעורי הקנס אלא לכל היותר הקלה מדודה בלבד.

בשים לב לעקרונות שהותוו על ידי בתי המשפט ובשים לב להיקף הבנייה המתוארת, מיקומה, ואפיונה אני מעמידה את מתחם הענישה בכל נוגע לשיעור הקנסות בתיק זה על טווח שבין 45,000 ₪ ל - 120,000 ₪ וזאת בנוסף למאסר מותנה (כעמדת המאשימה), ולהתחייבות מרתיעה כאשר על הנאשם 1, המורשע בשלוש עבירות, יש להטיל קנס בחלק האמצעי של המתחם ועל הנאשם 2 בחלק התחתון של המתחם.

לסיכום

בהתחשב בכל השיקולים שהוצגו לעיל בעניין הנאשמים לרבות הודאתם תוך חיסכון בזמן שיפוטי אני דנה את הנאשמים לעונשים הבאים:

על הנאשם 1 :

1. מאסר על תנאי לתקופה של ארבעה חודשים למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי לא יעבור איזו מבין העבירות בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה כדין;

2. תשלום קנס בסך 70,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתם.

בהתחשב במצבו הכספי של הנאשם ישולם הקנס ב - 35 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל

עמוד 7

אחד, וזאת החל מיום 1.2.17.

אי עמידה באחד מתשלומי הקנס במועדו, תביא את מלוא יתרת הקנס לפירעון מיידי.

3. הריני מחייבת את הנאשם להרוס את כל המבנים המתוארים בכתב האישום ו/או איזה מהם על פי העניין וזאת עד ליום 5.12.17 אלא אם כן ישיג הנאשם בינתיים היתר בניה כחוק למבנים הנ"ל.

4. אני מחייבת את הנאשם מספר 1 בהוצאות ביצוע ההריסה וכן מצווה אני שצו ההריסה ירשם בפנקסי המקרקעין ע"י המאשימה, תהא זהות הבעלים הרשומים אשר תהא.

ככל שצו הריסה לא יבוצע על ידי הנאשם במסגרת לוח הזמנים הקבוע לכך, הרי שניתנת הסמכות למאשימה לבצע את צו ההריסה במועד על פי שיקול דעתה ולהיפרע מהנאשם על כל הוצאותיה בגין ההריסה, אם תהיה.

5. כמו כן, אני מורה לנאשם 1 לחתום היום על התחייבות כספית ע"ס 70,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתה, להימנע למשך שלוש שנים מביצוע איזו מבין העבירות בהן הורשע בתיק זה.

כתב ההתחייבות הנ"ל יחתם היום, שאם לא כן יאסר הנאשם למשך 7 ימים.

על הנאשם 2:

1. מאסר על תנאי לתקופה של שני חודשים למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי לא

יעבור איזו מבין העבירות בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה כדין;

2. תשלום קנס בסך 45,000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתם.

בהתחשב במצבו הכספי של הנאשם ישולם הקנס ב-30 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 1,500 ₪ כל אחד, וזאת החל מיום 1.2.17.

אי עמידה באחד מתשלומי הקנס במועדו, תביא את מלוא יתרת הקנס לפירעון מיידי.

3. הריני מחייבת את הנאשם להרוס את כל המבנים המתוארים בכתב האישום ביחס אליו ו/או איזה מהם על פי העניין וזאת עד ליום 5.12.17 אלא אם כן ישיג הנאשם בינתיים היתר בניה כחוק למבנים הנ"ל.

4. אני מחייבת את הנאשם בהוצאות ביצוע ההריסה וכן מצווה אני שצו ההריסה ירשם בפנקסי המקרקעין ע"י המאשימה, תהא זהות הבעלים הרשומים אשר תהא.

ככל שצו הריסה לא יבוצע על ידי הנאשם במסגרת לוח הזמנים הקבוע לכך, הרי שניתנת הסמכות למאשימה לבצע את צו הריסה במועד על פי שיקול דעתה ולהיפרע מהנאשם על כל הוצאותיה בגין הריסה, אם תהיה.

5. כמו כן, אני מורה לנאשם לחתום היום על התחייבות כספית ע"ס 45,000 או 60 ימי מאסר תמורתה, להימנע למשך שלוש שנים מביצוע איזו מבין העבירות בהן הורשע בתיק זה.

כתב ההתחייבות הנ"ל ייחתם היום, שאם לא כן יאסר הנאשם למשך 7 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום ה' כסלו תשע"ז, 05/12/2016 במעמד הנוכחים.

אביגיל זכריה , שופטת